

מנותק קשר

הוא מצריך עדכונים תכופים, הוא מרעיש, פולט קרינה ולרוב גם משמש מטען חבלה למערכות יחסים * כיצד למדתי לתעב את המכשיר הסלולרי שלי?

ראינו את הפנים של הילדים שלנו, כי הם תקועים עמוק במכשיר המקולל הזה 24/7, כך שהדרך היחידה שלנו לדעת איך הם נראים היא להסתכל באינסטגרם או בטיקטוק שלהם, אף שיש סיכוי טוב שהם יופיעו שם עם פילטר של אוזני ארנבת. עם החברים הם דווקא מתקשרים, אבל רק דרך הוואטסאפ, שם הם מקלידים במהירות האור, כולל במהלך ארוחת שיש משפחתית, כשהמרק מטפטף על המסך. אם אני הייתי מתנהג ככה ליד ההורים שלי, הם היו משליכים את המכשיר לתוך האח הבורעת ואותי לפנימייה צבאית.

אבל זה לא רק הילדים. אנחנו יכולים לשבת לשיחה אינטימית עם חבר או בן זוג, שני הצדדים שקועים עמוק בדיאלוג חושפני וקריטי על מהות היחסים, ואז בדיוק כשאתה עומד לספר לו/ה שאתה עוזב את הבית ועובר לגור עם השכן/ה מלמטה, הוא מקבל ווטסאפ מקבוצת הרכיבה על אופניים. מרגע זה הוא כבר לא איתך – הוא מתחיל לדבר בהילוך איטי ועונה לא לעניין. בשלב הזה אתה יכול לספר לו שאתה שכנה היא רוצחת סדרתית או חתולה סיאמית, והוא ינהג בלי לשמוע אותך ויגיד "בטח, בטח, אני אביא משאבה".

לאחרונה שמתי לב שכשאני נוסע עם המשפחה במכונית וכולם שקועים בטלפונים, אני חש נבגד מכך שאף אחד לא חולק איתי את חוויית הנהיגה, מתלבט איתי באיזה כביש לנסוע או מקלל איתי נהגים אחרים. הפכתי לנהג של המשפחה, בזמן שכולם מטיילים בעולמות התוכן הסלולריים הפרטיים שלהם. מצד שני, יכול להיות שאני ממורמר על זה שבתור הנהג, רק אני לא יכול לצפות כרגע בעצמי בסרטון יוטיוב משעשע שבו קיפור מנגן בפסנתר.

במסגרת יחסי האהבה-השנאה שלנו עם הניידים, אי אפשר להתעלם מהעובדה שחלק ניכר ממטלות היומיום שלנו מונח בתוכם, וזה די נוח. אנחנו מפקידים בעזרתם צ'קים ומזמינים טייק-אוויי בלי לזוז מהספה. מצד שני, הנייד יכול להיות גם השליח הרע שמעביר לך את הבשורות הלא נעימות – הפקיד מהבנק מתקשר ומבשר לך ש"צריך להתארגן על המינוס", והווייז, שרק לפני דקה הבטיח שתגיעו ליעד בתוך חצי שעה, מערכן שחל עיכוב ואתה עומד לאחר ב־40 דקות לחי תונה של בת אחותך.

ישנם כמוכחן אלו – אני לא ביניהם – שהנייד דרדר אותם להתמכרות לקנדי קראש ולכל מיני משחקי טלפון שאיתם אפשר לבזבז חלק ניכר מהחיים, שלא לדבר על קניית תוספים שונים למשחק במקרה שמי שהתמכר זה הילד שלך, שגם למד את הסיסמה שלך לאייסטור.

יש להניח שאם הייתי רק שונא את הנייד שלי, כבר הייתי נפטר ממנו, אלא שגם זה לא ממש פשוט. החיים המודרניים לא מאפשרים לך להימנע מטלפון סלולרי. נסו להיכנס לאתר הביטוח הלאומי, לאתר חברת הביטוח או לאתר קופת חולים בלי הסיסמה שנשלחה לנייד. מה תעשו, תבקשו שישלחו לכם את הסיסמה בפקס או בדואר רשום?

כרגע של חולשה, שאלתי את חברתי הקרובה סירי מה אמור לעשות אדם ששונא את הטלפון שלו. היא ענתה לי בלי היסוס שהיא ממליצה לי בחום לרכוש אחד חדש. *

yairn@israelhayom.co.il

וצועק שנשארו לו עוד 7%. הרי אם משהו לא ייעשה לשביעות רצונו של הגאדג'ט המפונק, הוא יעניש אותך בעונש הכבד מכל – ניתוק מהעולם.

אף שכולם מזהירים אותך לא להחזיק את הנייד קרוב מדי אליך מטעמי קרינה, אתה מחזיק אותו צמוד-צמוד כדי לדאוג שאף אחד חלילה לא יגנוב אותו, או שאולי הוא בעצמו יחליט לברוח ממך ולעבור למישהו שיפנק אותו עם מטען יותר שווה.

אם היית לא ערני ושכחת את הנייד או את המטען בבית לפני שיצאת, אתה תחזור הביתה כאחוז אמוק כדי לקחת אותם, כאילו אתה עיוור ששכח את כלב הנחייה שלו, ולא תוותר עליהם גם אם תצטרך לעמוד בשביל זה בפקק של שעה, שבמהלכו בעיקר תשתגע שאתה לא יכול להציץ בנייד. המחשבה להיות יום שלם בלי טלפון נייד לא עולה על דעתו של אף אדם נורמטיבי, חוץ ממי שנוסע לסדנת ויפאסנה בגליל, שאליה הוא כנראה יאחר כי לך תמצא את החור הזה בלי ווייז.

בזמן האחרון אני מרגיש שאני מפתח כלפי הנייד שלי רגשות מעורבים של אהבה ושנאה. המכשיר הזה, שב־40 השנים הראשונות של חיי בכלל לא נכה, משתלט לי אט-אט וביסודיות על החיים, ועל הדרך גם מביא לי את העצבים, מסיבות שאפרט בהמשך.

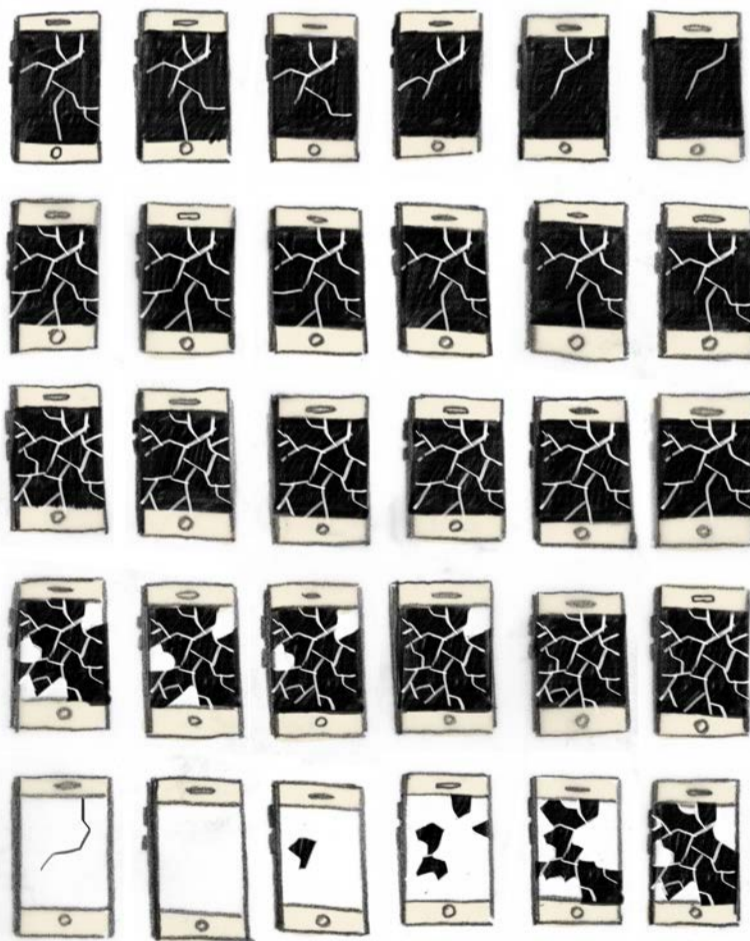
זה לא שחסרים לנייד יתרונות. הוא מסייע לי רבות בחניה, בניווט בכבישים ובקשר עם קופ"ח למקרה שהניווט הסתיים בהתנגשות בעמוד; יש בו רדיו, ערכוני חדשות, מילון לכל שפה, מחשבון כיס ואת כל המוזיקה שבעולם. כל הטוב הזה, שפעם היה תופס שלוש כונניות ומלא אבק, נמצא עכשיו בכף ידי. אז למה בעצם אני גם כל כך מתעב אותו?

ובכן, השנאה נובעת מהרצון להחזיר לעצמי, ולו במעט, את חיי הישנים, שבהם האינטראקציה שלי עם הסביבה לא נזקקה לשירותי התיווך של מכשיר מלבני עם אור כחול. אני לא מתחסד, גם אני נקניק לא קטן בכל מה שקשור להתנהגות סלולרית בזויה, אבל מותר לקטף, לא?

הנייד יצר כללי התנהגות חדשים שלא היו קיימים קודם, כמו הטרלול הסלולרי המעצבן המכונה התכתבות מוקדמת טרום שיחה. מדובר בפרוצדורה שבה במקום פשוט לצלצל למישהו, לשאול מה שלומו ולשוחח איתו בענייני עסקים, משפחה או חברים, אתה צריך קודם לשלוח אליו הודעה שבה אתה מברר בעדינות אם בכלל מתאים לארון הנכבד לקבל כרגע את השיחה ממך – כאילו היה מדובר בנשיא ארה"ב שנמצא באמצע ניהול של משבר טילים בינלאומי ולא בחבר מעפולה שרואה "מאסטר שף" בסלון. ההתראה המוקדמת מאפשרת לפרטנר הנכבד להחליט אם הוא יאות להטריח את עצמו לנהל איתך שיחה או דווקא לדחות ולתזמן את השיחה למועד שנוח לו יותר – או סתם לא לענות להודעה ולהשאיר אותך לנהל שיחה עם הלמפה. היום, אם מישהו מתקשר אליך לנייד ללא הודעה מוקדמת, זה כנ"ר אה פוליטיקאי באמצע קמפיין געוואלה, מתרים לקברי צדיקים, או קרוב משפחה שעבר את גיל 75 ולא שמע שהיום מדובר במעשה חסר נימוס, בערך כמו לעשן באוטובוס.

הטלפון הנייד גם משמש אותנו כש"עון מעורר בבוקר וחוסך לנו את הצורך של פעם למתוח קפיץ בשעון או לתכנת שעון דיגיטלי ליד המיטה, אבל גם מייצר כעסים נוספים כלפי החבר הסלולרי. מכיוון שעליו מוטלת המשימה כפויית הטובה של לסיים עבורנו את הגיגת השינה של הלילה, הוא סופג את כל תסכולי ההשכמה, מה גם שבניגוד לשעון של פעם, שיכולת להשליך בתנועת זרוע נטויה לכיוון הרצפה בלי לחשוב פעמיים – המחיר הגבוה של הנייד והעובדה שהוא משמש אותנו לעוד עשרות פעולות הכרחיות בהמשך היום, לא מאפשרים לפרוק עליו את הזעם באופן דומה ומחייבים אותך לחוס על הנורניק.

הטלפון החכם, בדומה לילדים שלנו, יודע איך לשאוב ממך משאבים יקרים. לא זו בלבד שהוא עלה המון כסף – צריך לשרג אותו מדי כמה שנים, לעדכן תוכנה, אקט שבעיקר מעדכן בחצי את הזמן שנשאר עד שהמכשיר הנוכחי יפסיק לעבוד; לקנות לו בגדים יפים בחנויות לכיסויי טלפונים, אחרת הזכוכית העדינה שלו תישבר מכל נגיעה, ולכרכר סביבו בכל שעות היממה כדי לוודא שהוא טעון ולא מתלונן

איור: עובדיה בנישו

אנשים שרואים התראה בטלפון על סופה המתקרב של הסוללה, מאבדים עניין בכל נושא שהעסיק אותם ומתנהגים כמו פרמדיק שנתקל באדם שוקוק להחייאה, והם רצים אחרי זי טירוף לחפש מקור אנרגיה. על הטירוף הנ"ל אצלי תעיד כמות המטענים המחורבנים שקניתי במצבי חירום במהלך חיי במיניסופרים ובפיצוציות, רק כדי לגלות שהם הפסיקו לעבוד אחרי יומיים ואפשר מקסימום לעשות מהם מיצג או מחרות דקורטיביות. הנייד הוא גם מטען חבלה למערכות יחסים. כבר שנים שלא